

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
prednesené 27. novembra 2018¹

Vec C-573/17

**Openbaar Ministerie
proti
Danielovi Adamovi Popławskému**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Uplatňovanie zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii – Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV – Vyhlásenie členského štátu, ktoré mu umožňuje naďalej uplatňovať predchádzajúce právne nástroje – Odvolanie vyhlásenia vykonávajúcim štátom – Oneskorený charakter vyhlásenia vydaného členským štátom pôvodu – Neexistencia priamych účinkov rámcových rozhodnutí – Prednosť práva Únie – Dôsledky“

1. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný v súvislosti s výkonom európskeho zatykača (ďalej len „EZ“) v Holandsku, ktorý vydal Sąd Rejonowy w Poznaniu (Okresný súd Poznaň, Poľsko) na Daniela Adama Popławského na účely výkonu trestu odňatia slobody v Poľsku.
2. Uvedený návrh na začatie prejudiciálneho konania nadväzuje na rozsudok z 29. júna 2017, Popławski², v ktorom Súdny dvor v podstate rozhodol, že holandská právna úprava je nezlučiteľná s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi³, ktorý stanovuje dôvod pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača s cieľom podporiť sociálnu reintegráciu odsúdenej osoby. Súdny dvor v tomto rozsudku pripomenul povinnosť vnútroštátnych súdov vykladať vnútroštátne právo v čo najväčšej možnej miere takým spôsobom, ktorý je v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím.
3. Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame) by chcel teraz vedieť, či v prípade, keď nie je schopný dodržať túto povinnosť konformného výkladu, bude povinný v súlade so zásadou prednosti práva Únie neuplatniť ustanovenia svojho vnútroštátneho práva, ktoré sú v rozpore s dotknutým rámcovým rozhodnutím.

1 Jazyk prednesu: francúzština.

2 C-579/15, EU:C:2017:503, ďalej len „rozsudok Popławski“.

3 Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34.

4. Prejednávaná vec tak umožní Súdnemu dvoru objasniť vzťah medzi rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii⁴. Táto vec je tiež príležitosťou pre Súdny dvor objasniť účinky, ktoré tento druh aktov Únie môže mať na vnútroštátne právne predpisy.

I. Právny rámec

A. Právo Únie

1. Rámcové rozhodnutie 2002/584

5. Článok 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovuje:

„Vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať [EZ]:

...

6. ak [EZ] bol vydaný pre účely výkonu trestu alebo ochranného opatrenia, ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcim členskom štáte a tento štát sa zaviazal, že vykoná rozsudok alebo ochranné opatrenie v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi;

...“

2. Rámcové rozhodnutie 2008/909

6. Článok 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 stanovuje:

„Bez toho, aby bolo dotknuté rámcové rozhodnutie [2002/584], ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia sa primerane uplatňujú, pokiaľ sú zlučiteľné s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia na výkon trestov, v prípadoch, keď sa členský štát rozhodne vykonať trest v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 uvedeného rámcového rozhodnutia alebo keď na základe článku 5 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia uložil podmienku, že odsúdená osoba sa musí vrátiť na výkon trestu do dotknutého členského štátu, aby sa zabránilo beztrestnosti dotknutej osoby.“

7. V článku 26 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia sa uvádza:

„1. Bez toho, aby bolo dotknuté ich uplatňovanie medzi členskými štátmi a tretími krajinami a ich prechodné uplatňovanie podľa článku 28, toto rámcové rozhodnutie nahrádza od 5. decembra 2011 zodpovedajúce ustanovenia nasledujúcich dohôrov uplatniteľných vo vzťahoch medzi členskými štátmi:

- Európsky dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb z 21. marca 1983 a jeho dodatkový protokol z 18. decembra 1997,
- Európsky dohovor o medzinárodnej platnosti trestných rozsudkov z 28. mája 1970,

⁴ Ú. v. EÚ L 327, 2008, s. 27.

- hlava III, kapitola 5 Dohovoru z 19. júna 1990, ktorým sa vykonáva Schengenský dohovor zo 14. júna 1985 o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach,
- Dohovor medzi členskými štátmi Európskych spoločenstiev o výkone cudzích trestov z 13. novembra 1991.“

8. Článok 28 uvedeného rámcového rozhodnutia uvádza:

„1. Na žiadosti doručené pred 5. decembrom 2011 sa naďalej uplatnia doterajšie právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb. Žiadosti doručené po tomto dátume sa riadia pravidlami prijatými členskými štátmi na základe tohto rámcového rozhodnutia.

2. Každý členský štát však môže pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia Radou vydať vyhlásenie, v ktorom uvedie, že v prípadoch, keď sa konečný rozsudok vydal pred dátumom, ktorý určí, bude ako štát pôvodu a vykonávajúci štát naďalej uplatňovať existujúce právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb uplatniteľné pred 5. decembrom 2011. V prípade vydania takéhoto vyhlásenia sa tieto nástroje v takýchto prípadoch uplatňujú vo všetkých ostatných členských štátoch bez ohľadu na to, či urobili to isté vyhlásenie. Predmetný dátum nesmie byť neskorší než 5. december 2011. Uvedené vyhlásenie sa uverejní v *Úradnom vestníku Európskej únie*. Môže sa kedykoľvek odvolať.“

B. Holandské právo

9. § 6 Overleveringswet (zákon o odovzdávaní osôb)⁵ z 29. apríla 2004, ktorým bolo do holandského práva prebraté rámcové rozhodnutie 2002/584, vo svojom znení uplatňujúcim sa pred nadobudnutím účinnosti holandských ustanovení vykonávajúcich rámcové rozhodnutie 2008/909 stanovoval:

„1. Odovzdanie holandského štátneho príslušníka možno povoliť, ak sa požaduje na účely trestného stíhania vedeného proti nemu a ak je podľa názoru vykonávajúceho súdneho orgánu zaručené, že pokiaľ bude v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody za skutky, pre ktoré môže byť odovzdanie povolené, bude môcť tento trest vykonať v Holandsku.

2. Odovzdanie holandského štátneho príslušníka do cudziny sa nepovolí, ak sa požaduje na účely výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený právoplatným súdnym rozhodnutím.

3. V prípade odmietnutia odovzdania do cudziny, ktoré sa zakladá výlučne na ustanoveniach § 6 ods. 2..., Openbaar Ministerie [Štátna prokuratúra, Holandsko] oznámi súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač, že je pripravená prevziať výkon rozsudku, a to v súlade s postupom stanoveným v článku 11 Dohovoru o odovzdávaní odsúdených osôb alebo na základe inej uplatniteľnej zmluvy.

4. Prokuratúra informuje okamžite nášho ministra... o akomkoľvek odmietnutí odovzdania oznámenom spolu s vyhlásením podľa odseku 3, podľa ktorého je Holandsko pripravené prevziať výkon cudzieho rozsudku.

5. Odseky 1 až 4 sa uplatňujú aj na cudzinca, ktorý je držiteľom povolenia na trvalý pobyt s neobmedzenou platnosťou, pokiaľ ho možno v Holandsku stíhať za činy, na základe ktorých bol vydaný [EZ], a pokiaľ možno predpokladať, že nestratí právo na pobyt v Holandsku v dôsledku trestu alebo opatrenia, ktoré sa mu uložia po odovzdaní do cudziny.“

⁵ Stb. 2004, č. 195, ďalej len „OLW“.

10. Od nadobudnutia účinnosti Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties [Zákon o vzájomnom uznávaní a výkone podmienených alebo nepodmienených trestov odňatia slobody]⁶ z 12. júla 2012, ktorým sa vykonáva rámcové rozhodnutie 2008/909, znie § 6 ods. 3 OLW takto:

„V prípade odmietnutia odovzdania do cudziny, ktoré sa zakladá výlučne na ustanoveniach § 6 ods. 2..., prokuratúra oznámi súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač, že je pripravená prevziať výkon rozsudku.“

11. Článok 5:2 WETS stanovuje:

„1. [Tento zákon] vo vzťahoch s členskými štátmi Európskej únie nahrádza Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnisen [zákon o prenose výkonu rozsudkov v trestných veciach]⁷ z 10. septembra 1986].

...

3. [Tento zákon] sa nevzťahuje na súdne rozhodnutia..., ktoré nadobudli právoplatnosť pred 5. decembrom 2011.

...“

II. Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

12. Rozsudkom z 5. februára 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. júla 2007, Sąd Rejonowy w Poznaniu (Okresný súd Poznaň) uložil poľskému štátnemu príslušníkovi pánovi Popławskému podmienený trest odňatia slobody na jeden rok. Rozhodnutím z 15. apríla 2010 tento súd nariadil výkon trestu.

13. Dňa 7. októbra 2013 uvedený súd vydal EZ na pána Popławského s cieľom výkonu tohto trestu.

14. V rámci konania vo veci samej týkajúceho sa výkonu tohto EZ skúmal Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame) otázku, či sa mal uplatniť § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW, ktorý stanovuje dôvod nevykonania EZ najmä v prospech osôb s bydliskom v Holandsku, čo platí aj v prípade pána Popławského.⁸

15. Rozhodnutím z 30. októbra 2015 sa vnútroštátny súd obrátil na Súdny dvor so svojim prvým návrhom na začatie prejudiciálneho konania, v rámci ktorého pripomenul, že podľa § 6 ods. 3 OLW v prípade, keď Holandské kráľovstvo odmietne vykonať EZ, musí vyhlásiť, že je „pripravené“ prevziať výkon trestu na základe dohovoru, ktorý ho viaže s členským štátom, ktorý vydal zatykač. Spresnil, že takéto prevzatie závisí vo veci samej od žiadosti podanej v tomto zmysle Poľskou republikou a že poľská právna úprava bráni tomu, aby sa takéto žiadosť podala proti poľskému štátnemu príslušníkovi.

16. Vnútroštátny súd zdôraznil, že v takejto situácii by odmietnutie odovzdania mohlo viesť k beztrestnosti osoby, na ktorú sa vzťahuje EZ. Po vyhlásení rozhodnutia o odmietnutí odovzdania by sa totiž prevzatie výkonu trestu mohlo ukázať ako nemožné, najmä z dôvodu chýbajúcej žiadosti v tomto zmysle pochádzajúcej od členského štátu, ktorý vydal zatykač, pričom táto nemožnosť by údajne nemala nijaký vplyv na rozsudok o odmietnutí odovzdať požadovanú osobu.

⁶ Stb. 2012, č. 333, ďalej len „WETS“.

⁷ Stb. 1986, č. 593.

⁸ Je nesporné, že pán Popławski preukázal, že sa legálne zdržiaval v Holandsku nepretržite najmenej päť rokov.

17. Vnútroštátny súd tak vyjadril pochybnosti týkajúce sa súladu § 6 ods. 2 až 4 OLW s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý umožňuje odmietnuť odovzdanie, len ak sa vykonávajúci členský štát „zaviaže“ vykonať trest v súlade so svojím vnútroštátnym právom.

18. Súdny dvor vo svojom rozsudku Popławski rozhodol, že „článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu vykonávajúcej toto ustanovenie, ktorá v prípade, ak iný členský štát žiada o odovzdanie cudzieho štátneho príslušníka s povolením na pobyt na dobu neurčitú na území tohto prvého členského štátu s cieľom výkonu trestu odňatia slobody uloženého tomuto štátnemu príslušníkovi súdnym rozhodnutím, ktoré nadobudlo právoplatnosť, na jednej strane nepovoľuje toto odovzdanie a na druhej strane sa obmedzuje na stanovenie povinnosti súdnym orgánom prvého členského štátu oznámiť súdnym orgánom druhého členského štátu, že sú pripravené prevziať výkon tohto rozsudku, bez toho, aby bolo v deň odmietnutia odovzdania zaručené skutočné prevzatie výkonu, a navyše bez toho, aby sa v prípade, že sa následne ukáže nemožnosť tohto prevzatia, mohlo spochybniť toto odmietnutie“⁹.

19. V tomto rozsudku Súdny dvor tiež rozhodol, že „ustanovenia rámcového rozhodnutia 2002/584 nemajú priamy účinok“¹⁰. Zároveň však rozhodol, že „vnútroštátny súd je povinný pri zohľadnení vnútroštátneho práva ako celku a uplatnení metód výkladu, ktoré toto právo uznáva, vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva dotknuté vo veci samej v čo najväčšej možnej miere v súlade s textom a cieľom tohto rámcového rozhodnutia, čo v prejednávanej veci znamená, že v prípade odmietnutia vykonať EZ vydaný s cieľom odovzdania osoby, ktorej bol vo vydávajúcom členskom štáte právoplatným rozsudkom uložený trest odňatia slobody, súdne orgány vykonávajúceho členského štátu sú povinné samy zaručiť skutočný výkon trestu uloženého tejto osobe“¹¹.

A. Návrh na začatie prejudiciálneho konania

20. Vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátny súd uvádza, že z rozsudku Popławski vyplýva, že § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW je v rozpore s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

21. Okrem toho sa vnútroštátny súd domnieva, že výklad § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW, ktorý by bol v úplnom súlade s týmto rámcovým rozhodnutím v tom zmysle, že vnútroštátny súd má na jednej strane určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o to, či je alebo nie je potrebné uplatniť dôvod na odmietnutie odovzdania uvedený v tomto paragrafe, a na druhej strane môže odmietnuť odovzdanie, len ak zabezpečí účinné prevzatie výkonu trestu v Holandsko kráľovstve, nie je možný, lebo taký výklad by bol *contra legem*.

22. Vnútroštátny súd však pripomína, že v prvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania v tejto veci položil otázky týkajúce sa troch riešení, ktorými by sa podľa jeho názoru mohol dosiahnuť výsledok v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584.

23. Podľa vnútroštátneho súdu z prvého prejudiciálneho rozsudku v tejto veci vyplýva, že len jedno z troch riešení je prípustné z hľadiska práva Únie, konkrétne výklad, podľa ktorého článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 predstavuje zmluvný právny základ, ktorý vyžadoval bývalý § 6 ods. 3 OLW na prevzatie výkonu trestu. Minister van Justitie en Veiligheid (Minister spravodlivosti a bezpečnosti, Holandsko), ktorý je orgánom príslušným na prevzatie výkonu trestu, sa však domnieval, že rámcové rozhodnutie 2002/584 nepredstavuje zmluvu v zmysle § 6 ods. 3 OLW a ani v zmysle § 2 zákona o prenesení výkonu rozsudkov v trestných veciach.

⁹ Bod 24 tohto rozsudku.

¹⁰ Bod 43 uvedeného rozsudku.

¹¹ Bod 43 toho istého rozsudku.

24. Vnútroštátny súd z toho vyvodil, že príslušný výklad neumožňuje zaručiť v Holandsku skutočné vykonanie trestu uloženého pánovi Popławskému a tým dosiahnuť riešenie v súlade s cieľom, ktorý sleduje rámcové rozhodnutie 2002/584, ako to požaduje Súdny dvor v rozsudku Popławski.¹²

25. Vnútroštátny súd teda vysvetľuje, že sa nachádza v situácii, keď má protichodné povinnosti. Ak totiž odovzdá vyžiadanú osobu, bude konať v súlade s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ale v rozpore s § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW, ktorého ustanovenia nie je možné vykladať tak, že ich uplatnením sa dosiahne výsledok v súlade s rámcovým rozhodnutím. Na druhej strane, ak by vnútroštátny súd odmietol odovzdať vyžiadanú osobu, konal by v súlade s § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW, ale v rozpore s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

26. Vnútroštátny súd si preto kladie otázku, či je možné na základe zásady prednosti práva Únie neuplatňovať ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré sú nezlučiteľné s ustanoveniami rámcového rozhodnutia 2002/584 aj napriek tomu, že tieto ustanovenia rámcového rozhodnutia nemajú priamy účinok. Zdôrazňuje, že ak neuplatní § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW, už nebude existovať dôvod na odmietnutie odovzdania pána Popławského poľským orgánom. Záujem pána Popławského opätovne sa začleniť do holandskej spoločnosti by tak ustúpil pred záujmom na tom, aby sa nevyhol trestu.

27. Nakoniec vnútroštátny súd poskytol ešte jeden možný prístup tým, že sa odvolal na návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci van Vemde¹³. Toto prípadné riešenie sa týka uplatnenia vnútroštátnej právnej úpravy prijatej na základe rámcového rozhodnutia 2008/909, pokiaľ ide o uznanie a výkon trestu.

28. Generálny advokát Bot v tejto veci zastával názor, že vyhlásenie urobené Holandským kráľovstvom na základe rámcového rozhodnutia 2008/909 nemá právne účinky z dôvodu, že bolo vydané oneskorene.¹⁴

29. Vnútroštátny súd uvádza, že toto stanovisko, ku ktorému sa Súdny dvor nevyjadril vo svojom rozsudku z 25. januára 2017, van Vemde¹⁵, je dôležité na to, aby mohol rozhodnúť.

30. Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že ak by sa toto vyhlásenie považovalo za neplatné, vnútroštátne predpisy, ktoré prebrali rámcové rozhodnutie 2008/909, by sa podľa jeho článku 25 uplatňovali na splnenie záväzku vykonať trest, ako to vyžaduje článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, aby sa zabránilo beztrestnosti dotknutej osoby. V takom prípade by musel vnútroštátny súd po prvé preskúmať, či prechodnú vnútroštátnu právnu úpravu, konkrétne § 5:2 ods. 3 WETS v rozsahu, v akom stanovuje, že táto právna úprava sa nevzťahuje na súdne rozhodnutia, ktoré sa stali právoplatnými pred 5. decembrom 2011, je možné vykladať v súlade s rámcovým rozhodnutím 2008/909 a po druhé, či sa v prípade odmietnutia odovzdania na základe § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW v Holandsku naozaj zabezpečí skutočný výkon trestu.

31. Ak by vnútroštátny súd odpovedal na obe otázky kladne, odovzdanie pána Popławského by mohlo byť odmietnuté a trest by sa mohol vykonať v Holandsku v súlade s § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW a článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, čo by bolo v súlade so záujmom pána Popławského opätovne sa začleniť do spoločnosti.

32. Vnútroštátny súd tiež spresňuje, že v prípade, ak vyhlásenie Holandského kráľovstva nebude platné a ak sa nakoniec ukáže, že výklad § 5:2 ods. 3 WETS v súlade s rámcovým rozhodnutím 2008/909 nie je možný, bude potrebné odpovedať na otázku, či vnútroštátny súd nesmie na základe zásady prednosti práva Únie uplatniť toto ustanovenie, pokiaľ je nezlučiteľné s týmto rámcovým rozhodnutím.

¹² Pozri bod 42 tohto rozsudku.

¹³ C-582/15, EU:C:2016:766.

¹⁴ Pozri body 21 až 29 vyššie.

¹⁵ C-582/15, EU:C:2017:37.

33. Práve vzhľadom na tieto úvahy Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Ak vykonávajúci súdny orgán nemôže vykladať vnútroštátne ustanovenia prijaté na základe rámcového rozhodnutia tak, aby ich uplatňovanie viedlo k výsledku, ktorý by bol v súlade s rámcovým rozhodnutím, je na základe zásady prednosti povinný neuplatniť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú nezlučiteľné s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia?
2. Je vyhlásenie členského štátu podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 platné, ak nebolo vydané ‚pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia‘, ale neskôr?“

B. Spresnenia uvádzané vnútroštátnym súdom v jeho rozhodnutí z 10. júla 2018

34. Následne po podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa Holandské kráľovstvo rozhodlo odvolať vyhlásenie, ktoré vydalo podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909. Holandské kráľovstvo tak odvolalo svoje vyhlásenie s účinnosťou od 1. júna 2018 a rozhodnutie o odvolaní vyhlásenia bolo 28. júna 2018 uverejnené v úradnom vestníku.¹⁶

35. Dňa 10. júla 2018 vnútroštátny súd zasadajúci v inom zložení uskutočnil so súhlasom účastníkov konania pojednávanie a umožnil účastníkom konania vyjadriť sa k dôsledkom odvolania uvedeného vyhlásenia. Rozhodnutím z toho istého dňa sa tento súd rozhodol zotrvať na svojich dvoch prejudiciálnych otázkach.

36. V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že v nadväznosti na odvolanie vyhlásenia Holandského kráľovstva sa na situáciu vo veci samej uplatní rámcové rozhodnutie 2008/909. Vnútroštátny súd však zdôrazňuje, že v § 5:2 ods. 3 WETS sa stále uvádza, že tento zákon, ktorý má za cieľ vykonať rámcové rozhodnutie 2008/909, sa nevzťahuje na súdne rozhodnutia, ktoré sa stali právoplatnými pred 5. decembrom 2011, čo je aj prípad rozsudku, ktorý bol vydaný voči pánovi Popławskému.

37. Vnútroštátny súd poznamenáva, že má pochybnosti, či je možné vykladať toto ustanovenie v súlade s rámcovým rozhodnutím 2008/909, a preto je prvá prejudiciálna otázka aj naďalej relevantná pre vyriešenie sporu vo veci samej.

38. Druhá prejudiciálna otázka zostáva podľa vnútroštátneho súdu tiež relevantná pre vyriešenie sporu vo veci samej. Tento súd totiž pripomína, že Poľská republika, čiže členský štát, ktorý vydal EZ, tiež vydala vyhlásenie v zmysle článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909. V tejto súvislosti sa odvoláva na návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Popławski¹⁷, v ktorej poukázal na oneskorený charakter vyhlásenia Poľskej republiky.¹⁸

39. Pokiaľ ide o vzťah medzi týmito dvoma prejudiciálnymi otázkami, vnútroštátny súd sa domnieva, že bez ohľadu na odpoveď na prvú otázku je druhá otázka naďalej relevantná a to platí aj naopak. V tejto súvislosti tento súd doplnil svoj návrh na začatie prejudiciálneho konania o nasledujúce informácie.

40. Podľa názoru vnútroštátneho súdu v prípade, že by vyhlásenie vydané Poľskou republikou nebolo platné, obidva členské štáty by boli povinné uplatniť režim rámcového rozhodnutia 2008/909. Pokiaľ teda ide o Holandské kráľovstvo, vnútroštátny súd by musel najprv preskúmať, či môže vykladať § 5:2 ods. 3 WETS spôsobom, ktorý je v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím. Ak by toto ustanovenie nebolo možné vykladať v súlade s rámcovým rozhodnutím 2008/909, WETS by sa neuplatnil a nebolo

¹⁶ Ú. v. EÚ L 163, 2018, s. 19.

¹⁷ C-579/15, EU:C:2017:116.

¹⁸ Pozri body 54 a 55 nižšie.

by zaručené, že Holandské kráľovstvo skutočne vykoná trest. V takom prípade by bola odpoveď na prvú otázku naďalej relevantná. Ak by naopak bolo možné vykladať § 5:2 ods. 3 WETS v súlade s rámcovým rozhodnutím 2008/909, vnútroštátny súd uvádza, že by musel preskúmať, či podľa WETS je výkon trestu skutočne zaručený.

III. Posúdenie

41. Svojou prvou prejudiciálnou otázkou vnútroštátny súd žiada Súdny dvor, aby rozhodol, či vnútroštátny súd, ktorý nemôže vykladať vnútroštátne ustanovenia prijaté na základe rámcového rozhodnutia takým spôsobom, ktorý by viedol k výsledku v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím, je na základe zásady prednosti práva Únie povinný neuplatniť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v rozpore s uvedeným rámcovým rozhodnutím.

42. Svojou druhou prejudiciálnou otázkou vnútroštátny súd žiada Súdny dvor, aby rozhodol, či je vyhlásenie členského štátu podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 spôsobilé vyvolávať právne účinky, ak nebolo vydané pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia, ale neskôr.

43. Svoju analýzu začnem najskôr preskúmaním druhej otázky v rozsahu, v akom by mohla určiť právny rámec uplatniteľný v Holandsku na výkon trestu uloženého v Poľsku pánovi Popławskému.

A. O druhej otázke

1. Analýza vo všeobecnosti

44. Treba pripomenúť, že hoci článok 28 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 stanovuje, že na žiadosti o uznanie a o výkon trestov doručené po 5. decembri 2011 sa vzťahujú pravidlá prijaté členskými štátmi na základe tohto rámcového rozhodnutia, článok 28 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia povoľuje každému členskému štátu urobiť vyhlásenie, ktoré spôsobí, že sa bude uplatňovať až neskôr.

45. Komplikácia vyplýva z toho, že podľa znenia článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 sa musí vyhlásenie vykonať „pri prijatí... rámcového rozhodnutia“.

46. Domnievam sa, podobne ako generálny advokát Bot,¹⁹ že vyhlásenie, o ktoré ide v článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909, musí byť urobené akýmkoľvek spôsobom v čase prijatia rámcového rozhodnutia a musí z neho presne vyplývať voľba dotknutého členského štátu týkajúca sa dátumu vyhlásenia konečných rozsudkov, pred ktorým sa rámcové rozhodnutie neuplatňuje. Článok 28 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia totiž členským štátom ponecháva určitú mieru voľnej úvahy na stanovenie tohto dátumu, pokiaľ nebude nasledovať po 5. decembri 2011.

47. Okrem toho uvádzam, že prípady, v ktorých rámcové rozhodnutie 2008/909 umožňuje členským štátom vydať vyhlásenie nielen pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia, ale i k neskoršiemu dátumu, sú v rámcovom rozhodnutí uvedené veľmi jasne. Predovšetkým odkazujem na článok 4 ods. 7 a na článok 7 ods. 4 tohto rozhodnutia.

¹⁹ Pozri, pokiaľ ide o otázku platnosti vyhlásenia uskutočneného Holandským kráľovstvom, analogicky návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci van Vemde (C-582/15, EU:C:2016:766, body 21 až 29).

48. Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že ak bolo vyhlásenie členského štátu týkajúce sa článku 28 rámcového rozhodnutia 2008/909 vydané po prijatí tohto rámcového rozhodnutia v rozpore s tým, čo vyžaduje článok 28 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia, toto vyhlásenie nebolo spôsobilé vyvolávať právne účinky.

2. Uplatnenie v prejednávanej veci

49. Keďže ako vnútroštátny súd informoval Súdny dvor, bolo vyhlásenie vydané Holandským kráľovstvom podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909 odvolané s účinnosťou od 1. júna 2018, druhá otázka sa už teraz netýka tohto vyhlásenia, ale vyhlásenia vydaného Poľskou republikou podľa rovnakého ustanovenia.

50. Je však zrejmé, že vyhlásenie Poľskej republiky bolo doručené Rade Európskej únie 23. februára 2011, pred uverejnením v úradnom vestníku 1. júna 2011.²⁰

51. Vzhľadom na to, že neexistuje žiadna oficiálna formulácia presného vyhlásenia Poľskej republiky, ktorá by predchádzala dokumentu doručenému Rade 23. februára 2011, sa domnievam, že vyhlásenie Poľskej republiky nebolo spôsobilé vyvolávať právne účinky, pretože bolo predložené po uplynutí lehoty.²¹

52. Keďže nebolo vydané vyhlásenie, ktoré by spĺňalo podmienky stanovené v článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909, časová pôsobnosť pravidiel obsiahnutých v uvedenom rámcovom rozhodnutí, konkrétne pravidiel týkajúcich sa žiadostí doručených po 5. decembri 2011, je určená článkom 28 ods. 1 tohto rozhodnutia.

53. V prípade žiadosti o to, aby sa trest vynesený voči pánovi Popławskému vykonal v Holandsku, sa preto na takúto žiadosť budú vzťahovať pravidlá prijaté týmto členským štátom, ako aj Poľskou republikou, na základe rámcového rozhodnutia 2008/909.

54. Je teda potrebné sa zaoberať prvou prejudiciálnou otázkou položenou vnútroštátnym súdom z pohľadu výkonu trestu v Holandsku uloženého pánovi Popławskému v Poľsku, ktorý by sa riadil režimom vyplývajúcim z rámcového rozhodnutia 2008/909.

B. O prvej prejudiciálnej otázke

55. Ako som už uviedol vyššie, vnútroštátny súd vyzval Súdny dvor, aby rozhodol, či je vnútroštátny súd, ktorý nemôže vykladať vnútroštátne ustanovenia prijaté na základe rámcového rozhodnutia takým spôsobom, ktorý by viedol k výsledku v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím, povinný na základe zásady prednosti práva Únie neuplatniť tieto vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v rozpore s uvedeným rámcovým rozhodnutím.

56. Táto prejudiciálna otázka sa týka dvoch kategórií ustanovení holandského práva, ktoré by vnútroštátny súd z dôvodu ich nezlučiteľnosti s rámcovým rozhodnutím 2002/584 prípadne rámcovým rozhodnutím 2008/909 mal v prípade kladnej odpovede na uvedenú otázku vylúčiť.

57. Na jednej strane ide o § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW, ktorý má za cieľ vykonať článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

20 Ú. v. EÚ L 146, 2011, s. 21. V tejto súvislosti pozri pripomienky Európskej komisie vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Popławski (poznámka pod čiarou 7, s. 12).

21 Rovnaký záver by platil, aj pokiaľ ide o vyhlásenie Holandského kráľovstva v prípade, že by nebolo odvolané.

58. Na strane druhej ide o § 5:2 ods. 3 WETS, z ktorého vyplýva, že pravidlá prijaté Holandským kráľovstvom na základe rámcového rozhodnutia 2008/909 sa nevzťahujú na súdne rozhodnutia, ktoré sa stali právoplatnými pred 5. decembrom 2011. Toto ustanovenie teda vo vnútroštátnom práve odráža vyhlásenie vydané Holandským kráľovstvom na základe článku 28 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, ktoré tento členský štát odvolal s účinnosťou od 1. júna 2018.

59. Pred zaujatím stanoviska k zásadnej otázke týkajúcej sa účinkov, ktoré toto rámcové rozhodnutie môže mať na vnútroštátne právne predpisy, je potrebné objasniť kontext, v ktorom bola táto otázka položená. Preto najskôr pripomeniem dve veci, na základe ktorých Súdny dvor vo svojom rozsudku Popławski určil nesúlad medzi holandskou právnou úpravou a článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

1. Rozsudok Popławski

60. V prvom rade Súdny dvor pripomenul, že článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 uvádza dôvod pre nepovinné nevykonanie EZ, na základe ktorého vykonávajúci súdny orgán „môže“ odmietnuť vykonať takýto zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody, najmä ak má požadovaná osoba pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte, ako je to vo veci samej, a tento štát „sa zaviazal“ vykonať tento trest v súlade so svojím vnútroštátnym právom.²² Podľa Súdneho dvora „zo samotného znenia článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že ak sa členský štát rozhodne prevziať toto ustanovenie do svojej vnútroštátnej právnej úpravy, vykonávajúci súdny orgán musí mať predsa len určitú mieru voľnej úvahy v súvislosti s otázkou, či je alebo nie je potrebné odmietnuť vykonanie EZ. V tejto súvislosti musí mať tento orgán možnosť zohľadniť cieľ sledovaný dôvodom na nepovinné nevykonanie uvedený v tomto ustanovení, ktorým je podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora umožniť vykonávajúcemu súdnemu orgánu priznať osobitný význam možnosti zvýšiť šance na sociálnu reintegráciu požadovanej osoby po uplynutí doby trestu, na ktorý bola táto osoba odsúdená“²³.

61. Súdny dvor tak poukázal na prvý dôvod nesúladu holandského práva s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, pokiaľ je na základe tohto práva vykonávajúci súdny orgán povinný odmietnuť vykonať EZ v prípade, ak má požadovaná osoba pobyt v členskom štáte tohto orgánu a ak je tento orgán preto zbavený akejkoľvek miery voľnej úvahy pri rozhodovaní o ďalšom uplatnení EZ.²⁴

62. V druhom rade Súdny dvor zdôraznil, že „zo znenia článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 tiež vyplýva, že každé odmietnutie vykonať EZ predpokladá skutočný záväzok vykonávajúceho členského štátu zabezpečiť výkon trestu odňatia slobody uloženého požadovanej osobe, v dôsledku čoho v každom prípade samotná okolnosť, že tento členský štát sa vyhlási za „pripravený“ zabezpečiť výkon tohto trestu, by sa nemala považovať za okolnosť, ktorá môže opodstatniť takéto odmietnutie. Z toho vyplýva, že akémukoľvek odmietnutiu vykonať EZ musí predchádzať preverenie zo strany vykonávajúceho súdneho orgánu, či možno naozaj vykonať trest podľa jeho vnútroštátneho práva. V prípade, ak sa vykonávajúci členský štát nemôže zaviazat' skutočne vykonať trest, vykonávajúcemu súdnemu orgánu prináleží vykonať EZ, a teda odovzdať požadovanú osobu členskému štátu, ktorý vydal zatykač“²⁵.

63. Súdny dvor tak zdôraznil druhý dôvod nezlučiteľnosti holandského práva s článkom 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, pokiaľ na základe tohto práva odmietnutie vykonať EZ nepodlieha podmienke, že vykonávajúci členský štát sa „zaviazal zabezpečiť skutočný výkon trestu odňatia slobody uloženého požadovanej osobe, čím vznikne nebezpečenstvo nepotrestania [tejto] osoby“²⁶. Z tohto

²² Pozri rozsudok Popławski (bod 20).

²³ Pozri rozsudok Popławski (bod 21 a citovaná judikatúra).

²⁴ Pozri rozsudok Popławski (bod 23).

²⁵ Pozri rozsudok Popławski (bod 22).

²⁶ Pozri rozsudok Popławski (bod 23).

hľadiska je teda holandská právna úprava v rozpore s článkom 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, pokiaľ „sa obmedzuje na stanovenie povinnosti súdnym orgánom [vykonávajúceho členského štátu] oznámiť súdnym orgánom [členského štátu, ktorý vydal zatykač], že sú pripravené prevziať výkon [rozhodnutia ukladajúceho trest odňatia slobody], bez toho, aby bolo v deň odmietnutia odovzdania zaručené skutočné prevzatie výkonu, a navyše bez toho, aby sa v prípade, že sa následne ukáže nemožnosť tohto prevzatia, mohlo spochybníť toto odmietnutie“²⁷.

64. Vzhľadom na toto konštatovanie nezlučiteľnosti Súdny dvor vyzval vnútroštátny súd, aby sa v maximálne možnej miere usiloval o výklad holandského práva, ktorý bude v súlade s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

2. Zásada konformného výkladu

65. Treba pripomenúť, že „z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že záväzná povaha rámcového rozhodnutia má za následok vznik povinnosti vnútroštátnych orgánov, vrátane vnútroštátnych súdov, konformne vykladať vnútroštátne právo. Vnútroštátne súdy sú teda pri uplatňovaní vnútroštátneho práva povinné vykladať toto právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel rámcového rozhodnutia, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok. Táto povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva je obsiahnutá v systéme Zmluvy o fungovaní Európskej únie, keďže vnútroštátnym súdom umožňuje v rámci ich právomocí zaistiť plnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní o sporoch, ktoré im boli predložené“²⁸.

66. Nepochybne, ako uznal aj Súdny dvor, „zásada konformného výkladu vnútroštátneho práva má určité obmedzenia. Povinnosť vnútroštátneho súdu odvolávať sa na obsah rámcového rozhodnutia pri výklade relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je tak obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, predovšetkým zásadami právnej istoty a zákazu retroaktivity. Tieto zásady bránia predovšetkým tomu, aby mohla uvedená povinnosť na základe rámcového rozhodnutia a nezávisle od právnej normy prijatej na jeho vykonanie viesť k stanoveniu alebo sprísneniu trestnoprávnej zodpovednosti osôb, ktoré porušia jeho ustanovenia“²⁹.

67. Navyše zásada konformného výkladu „nemôže slúžiť ako základ výkladu vnútroštátneho práva *contra legem*“³⁰.

68. Podľa Súdneho dvora „zásada konformného výkladu však vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, pričom zohľadnia vnútroštátne právo ako celok a uplatnia výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva, s cieľom zaručiť plnú účinnosť dotknutého rámcového rozhodnutia a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným týmto rozhodnutím“³¹.

69. V tejto súvislosti už Súdny dvor rozhodol, že „povinnosť konformného výkladu ukladá vnútroštátnym súdom v prípade potreby zmeniť ustálenú judikatúru, pokiaľ táto judikatúra vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi rámcového rozhodnutia“³².

27 Pozri rozsudok Popławski (bod 24).

28 Pozri najmä rozsudok Popławski (bod 31 a citovaná judikatúra).

29 Pozri najmä rozsudok Popławski (bod 32 a citovaná judikatúra).

30 Pozri najmä rozsudok Popławski (bod 33 a citovaná judikatúra).

31 Pozri najmä rozsudok Popławski (bod 34 a citovaná judikatúra).

32 Pozri najmä rozsudok Popławski (bod 35 a citovaná judikatúra).

70. Súdny dvor už takisto rozhodol, že „v prípade, ak sa vnútroštátny súd domnieva, že nemôže vykladať ustanovenie vnútroštátneho práva v súlade s rámcovým rozhodnutím z dôvodu, že je viazaný výkladom tohto vnútroštátneho ustanovenia, ktorý podal najvyšší vnútroštátny súd v rozsudku na zjednotenie výkladu, prináleží mu zaručiť plný účinok rámcového rozhodnutia a v prípade potreby neuplatniť z vlastnej iniciatívy výklad podaný najvyšším vnútroštátnym súdom, pretože tento výklad nie je zlučiteľný s právom Únie“³³.

71. Vzhľadom na toto pripomenutie rozsahu a obmedzení povinnosti konformného výkladu vnútroštátneho práva, je potrebné opätovne vyzvať vnútroštátny súd, aby v rámci svojich možností urobil všetko pre to, aby sa prostredníctvom výkladu dosiahlo uplatňovanie § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW, ktoré bude v súlade s účelom sledovaným článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584. Rovnaké úsilie sa musí vykonať, aj pokiaľ ide o § 5:2 ods. 3 WETS s cieľom dospieť k výkladu, ktorý bude v súlade s rámcovým rozhodnutím 2008/909. Prednosť rámcových rozhodnutí pred vnútroštátnym právom totiž vedie predovšetkým k povinnosti vnútroštátnych súdov vykladať svoje vnútroštátne právo v súlade s týmito rámcovými rozhodnutiami.

72. Skôr ako v tejto súvislosti poskytnem vnútroštátnemu súdu usmernenia, je potrebné objasniť, ako sa majú zosúladiť rámcové rozhodnutie 2002/584 a rámcové rozhodnutie 2008/909.

3. Vzťah medzi rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909

73. Súvislosť medzi rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909 je vyjadrená v článku 25 posledného uvedeného rozhodnutia s názvom „Výkon trestov na základe [EZ]“, ktorý stanovuje, že „bez toho, aby bolo dotknuté rámcové rozhodnutie [2002/584], ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia sa primerane uplatňujú, *pokiaľ sú zlučiteľné s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia* na výkon trestov, v prípadoch, keď sa členský štát rozhodne vykonať trest v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 [rámcového rozhodnutia 2002/584] alebo keď na základe článku 5 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia uložil podmienku, že odsúdená osoba sa musí vrátiť na výkon trestu do dotknutého členského štátu, aby sa zabránilo beztrestnosti dotknutej osoby“³⁴.

74. Tento článok sa má vykladať vo svetle odôvodnenia 12 rámcového rozhodnutia 2008/909, z ktorého vyplýva, že primerané uplatňovanie tohto rámcového rozhodnutia na výkon trestov v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584 „okrem iného znamená, že bez toho, aby bolo dotknuté uvedené rámcové rozhodnutie, vykonávajúci štát by mohol overiť existenciu dôvodov odmietnutia uznania a výkonu podľa článku 9 tohto rámcového rozhodnutia vrátane preskúmania obojstrannej trestnosti, ak štát pôvodu vydá vyhlásenie podľa článku 7 ods. 4 ako podmienku uznania a výkonu rozsudku na účely zvaženia, či odsúdenú osobu odovzdá, alebo či vykoná trest v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia [2002/584]“.

75. Z týchto ustanovení možno vyvodiť, že ak sa na výkon trestu uplatňuje režim vyplývajúci z rámcového rozhodnutia 2008/909 a členský štát nemá v úmysle využiť niektorý z dôvodov odmietnutia uznania alebo výkonu stanovených v článku 9 tohto rámcového rozhodnutia, a okrem toho ak vykonávajúci súdny orgán usudzuje, že výkon trestu v tomto členskom štáte by uľahčil sociálnu reintegráciu odsúdenej osoby, nič nebráni tomu, aby tento členský štát mohol prijať pevný a konečný záväzok vykonať uvedený trest. Podmienky vyžadované na to, aby vykonávajúci súdny orgán mohol odmietnuť odovzdanie, tak budú splnené. Záujem o sociálnu reintegráciu odsúdenej osoby sa teda pripája k záujmu vyhnúť sa tomu, aby trest odňatia slobody zostal nevykonaný. Potreba dosiahnuť zosúladenie týchto dvoch záujmov robí o to naliehavejším úsilie vnútroštátneho súdu dospieť k výkladu svojho vnútroštátneho práva, ktorý umožní dosiahnuť plný účinok článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

33 Pozri najmä rozsudok Popławski (bod 36 a citovaná judikatúra).

34 Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

4. Výklad vnútroštátneho práva, ktorý by bol v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909

76. Ako Súdny dvor pripomenul vo svojom rozsudku Popławski, nie je oprávnený vykladať vnútroštátne právo členského štátu.³⁵ Jedine vnútroštátnemu súdu teda prináleží posúdiť, či holandské právo možno vykladať v súlade s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ako aj s článkom 28 rámcového rozhodnutia 2008/909.

77. Súdny dvor, ktorý „má vnútroštátnemu súdu v rámci prejudiciálneho konania poskytnúť užitočnú odpoveď, však má právomoc uviesť údaje vyplývajúce zo spisu vo veci samej, ako aj z písomných a ústnych pripomienok, ktoré mu boli predložené, aby umožnil vnútroštátnemu súdu rozhodnúť“³⁶.

78. V tomto prípade by si uplatňovanie § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW v rámci sporu vo veci samej vyžadovalo, aby pre dosiahnutie súladu s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 mohlo byť toto vnútroštátne ustanovenie vykladané nasledujúcim spôsobom.

79. Po prvé by sa mal § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW vykladať v tom zmysle, že zavádza dôvod pre nepovinné odmietnutie vykonať EZ vo vzťahu k požadovanej osobe, aby súdny orgán vykonávajúceho členského štátu disponoval určitou mierou voľnej úvahy pri rozhodovaní o vykonaní alebo o odmietnutí vykonať EZ.

80. Vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátny súd zjavne pochybuje o tom, že takýto výklad vnútroštátneho práva je možný, hoci z jeho ostatných úvah zároveň vyplýva, že to nie je najdôležitejšia prekážka pre dosiahnutie riešenia v súlade s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

81. Po druhé, pokiaľ ide o otázky položené vnútroštátnym súdom, ktoré sa týkajú predovšetkým tejto skutočnosti, § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW by sa mal na účely dosiahnutia súladu s tým, čo vyžaduje článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, vykladať v tom zmysle, že možnosť vykonávajúceho súdneho orgánu vykonať alebo odmietnuť vykonanie EZ sa môže uplatniť iba pod podmienkou, že v Holandsku je zaručené skutočné vykonanie trestu uloženého pánovi Popławskému.

82. V tejto súvislosti už nie je relevantná diskusia o tom, či v prípade, keď členský štát vyžaduje na prevzatie výkonu cudzieho trestu odňatia slobody existenciu právneho základu v príslušnom medzinárodnom dohovore, môže článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 predstavovať zmluvný základ vyžadovaný vnútroštátnym právom.

83. Ako som totiž uviedol vyššie, Holandské kráľovstvo sa rozhodlo odvolať s účinnosťou od 1. júna 2018 svoje vyhlásenie vydané podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909. Odvolanie tohto vyhlásenia má za následok, že ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia by sa mali z časového hľadiska uplatňovať na žiadosť o výkon trestu v prípade, keď sa členský štát zaviazal, že vykoná tento trest v súlade s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

84. V tejto súvislosti pripomínam, že rámcové rozhodnutie 2008/909 je v holandskom práve vykonané prostredníctvom WETS. Od nadobudnutia účinnosti tejto právnej úpravy sa § 6 ods. 3 OLW už neodvoláva na potrebu zmluvného základu pre vykonanie trestu v prípade odmietnutia odovzdania. Táto zmena znenia je logická, keďže ako sa uvádza v článku 26 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909, toto rámcové rozhodnutie nahrádza od 5. decembra 2011 zodpovedajúce ustanovenia viacerých európskych dohôrov uplatniteľných vo vzťahoch medzi členskými štátmi.

35 Pozri najmä rozsudok Popławski (bod 39 a citovaná judikatúra).

36 Pozri najmä rozsudok Popławski (bod 40 a citovaná judikatúra).

85. Vnútroštátny súd preto môže konštatovať, že vykonanie vnútroštátnych pravidiel prijatých na základe rámcového rozhodnutia 2008/909 umožní zaručiť, že trest uložený pánovi Popławskému bude v Holandsku skutočne vykonaný.

86. Napriek tomu vykonanie takýchto vnútroštátnych pravidiel v tomto prípade naráža na prekážku uvedenú v § 5:2 ods. 3 WETS, keďže, pripomínam, toto ustanovenie uvádza, že uvedené pravidlá sa nevzťahujú na súdne rozhodnutia, ktoré sa stali právoplatnými pred 5. decembrom 2011.

87. Vzhľadom na to, že neexistuje vyhlásenie Holandského kráľovstva vydané podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909, musí sa toto ustanovenie WETS považovať za nezlučiteľné s článkom 28 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia, ktoré, ako znovu pripomínam, stanovuje, že žiadosti doručené po 5. decembri 2011 sa riadia pravidlami prijatými členskými štátmi na základe tohto rámcového rozhodnutia bez toho, aby mal v tejto súvislosti nejaký význam dátum, keď sa rozsudok stal právoplatným.

88. Vnútroštátny súd tým, že zohľadní vnútroštátne právo ako celok a použije výkladové metódy, ktorými disponuje, by podľa môjho názoru mohol konštatovať, že keď sa Holandské kráľovstvo rozhodlo odvolať svoje vyhlásenie vydané podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909, znamená to, že vnútroštátne ustanovenie, ktorého cieľom je zavedenie tohto vyhlásenia do vnútroštátneho práva, nemá právny základ. Keďže vôľa vyjadrená Holandským kráľovstvom bola jednoznačná, rozsah pôsobnosti § 5.2 ods. 3 WETS by sa mohol jednoducho obmedziť na základe samotného vnútroštátneho práva a bez toho, aby vnútroštátny súd musel čeliť prekážke výkladu *contra legem*.

89. Po vykonaní týchto spresnení, na základe ktorých by vnútroštátny súd mohol dospieť k výkladu svojho vnútroštátneho práva, ktorý bude v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909, je potrebné konkrétne uviesť spôsob, akým možno zosúladiť vnútroštátne predpisy vykonávajúce obidve tieto rámcové rozhodnutia v situácii, o akú ide vo veci samej.

90. V tomto ohľade treba vychádzať z toho, že pokiaľ je režim vyplývajúci z rámcového rozhodnutia 2008/909 uplatniteľný na žiadosť o to, aby sa trest uložený v Poľsku pánovi Popławskému vykonal v Holandsku, a že možno vylúčiť neistotu, ktorá predtým mohla vyplývať z uplatnenia režimu podľa príslušných európskych dohovorov, môže vykonávajúci členský štát prijať pevný a konečný záväzok vykonať tento trest, ako to vyžaduje článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

91. Domnievam sa tiež, že pokiaľ sú splnené podmienky vyžadované týmto ustanovením, nemožno pripustiť, že výkonu trestu vo vykonávajúcom členskom štáte sa zabráni tým, že členský štát, ktorý vydal EZ, odmietne zaslať rozsudok spolu s osvedčením uvedeným v prílohe 1 rámcového rozhodnutia 2008/909.

92. V tomto ohľade preto nesúhlasím s názorom Poľskej republiky, podľa ktorého bez žiadosti alebo dohody z jeho strany vzhľadom na výkon trestu pána Popławského v Holandsku by sa toto vykonanie nemohlo uskutočniť. Takéto stanovisko by totiž zbavilo účinku dôvod pre nepovinné nevykonanie zatykača uvedeného v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý sa vykonávajúci členský štát rozhodol zaviesť do svojho vnútroštátneho práva. Toto stanovisko Poľskej republiky, ktoré je prekážkou pevného a konečného záväzku vykonávajúceho členského štátu vykonať trest, je tiež v rozpore s cieľom zvýšiť šance na sociálnu reintegráciu odsúdenej osoby, ktorý sleduje vyššie uvedené

ustanovenie,³⁷ a súčasne aj rámcové rozhodnutie 2008/909, ako to výslovne uvádza jeho článok 3 ods. 1 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že Súdny dvor už rozhodol, že „opätovné začlenenie občana Únie do spoločnosti v štáte, kde sa naozaj integroval, je v záujme nielen jeho, ale aj... Únie vo všeobecnosti“³⁸.

93. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Poľská republika, členský štát, ktorý vydal EZ, sa nemôže odvolávať na článok 4 ods. 5 rámcového rozhodnutia 2008/909 s cieľom zabrániť predloženiu rozsudku spolu s osvedčením podľa prílohy 1 tohto rámcového rozhodnutia.

94. Je pravda, že z tohto ustanovenia vyplýva, že „vykonávajúci štát môže na vlastný podnet požiadať štát pôvodu o zaslanie rozsudku spolu s osvedčením“, a že „žiadosti podané podľa tohto odseku nepredstavujú povinnosť štátu pôvodu zaslať rozsudok spolu s osvedčením“.

95. Napriek tomu, ako som už vyššie uviedol, je to článok 25 rámcového rozhodnutia 2008/909, ktorý má upravovať výkon trestov na základe EZ, ako to napokon výslovne vyplýva z jeho názvu. V tomto rámcovom rozhodnutí teda toto ustanovenie predstavuje *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnému režimu výkonu trestov.

96. V tejto súvislosti pripomínam, že podľa tohto ustanovenia sa ustanovenia rámcového rozhodnutia 2008/909 uplatňujú na výkon trestov podľa článku 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia „bez toho“, aby bolo dotknuté rámcové rozhodnutie 2002/584 a len „pokiaľ sú zlučiteľné“ s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia. V skratke to znamená, že vykonávanie rámcového rozhodnutia 2008/909 nemôže ohroziť dôvody pre nepovinné odmietnutie EZ uvedené v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, pokiaľ sa v súlade s týmto článkom vykonávajúci členský štát zaviazal, že vykoná príslušný trest. Okrem toho by bolo paradoxné a skutočne nelogické domnievať sa, že by bol normotvorca Únie ochotný umožniť, aby sa na pravidlá obsiahnuté v rámcovom rozhodnutí 2008/909, ktorých cieľom je, pripomínam, uľahčiť sociálnu reintegráciu odsúdenej osoby, mohol odvolávať členský štát, ktorý vydal EZ, s cieľom zabrániť uplatneniu pravidiel prijatých vykonávajúcim členským štátom na vykonanie článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý sleduje presne ten istý cieľ.³⁹

97. Z týchto úvah konkrétne vyvodzujem, že ak sa vykonávajúci členský štát zaviazal, že vykoná trest v súlade s požiadavkami článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, členský štát, ktorý vydal EZ, je povinný vyhovieť žiadosti prvého štátu o zaslanie rozsudku spolu s osvedčením uvedeným v prílohe 1 k rámcovému rozhodnutiu 2008/909.

98. Takýto výklad systematiky rámcového rozhodnutia 2008/909 a jeho vzťahu s rámcovým rozhodnutím 2002/584 tak plne zodpovedá cieľu, ktorý má uľahčiť sociálnu reintegráciu odsúdenej osoby a zároveň zaručuje, že trest bude skutočne vykonaný.

99. Na podporu prístupu, ktorý zastávam, je potrebné tiež pripomenúť, že „rámcové rozhodnutie 2008/909 podľa svojho článku 26 nahrádza, pokiaľ ide o vzťahy medzi členskými štátmi, viaceré nástroje medzinárodného práva s cieľom *posilniť* spoluprácu pri výkone rozsudkov v trestných veciach, ako sa uvádza v odôvodnení 5 tohto rámcového rozhodnutia“⁴⁰.

37 Pozri najmä rozsudok Poplawski (bod 21).

38 Pozri najmä rozsudok zo 17. apríla 2018, B a Vomero (C-316/16 a C-424/16, EU:C:2018:256, bod 75 a citovaná judikatúra).

39 Pozri v tom istom zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Sut (C-514/17, EU:C:2018:672), podľa ktorého článok 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 odráža vôľu normotvorcu Únie, aby toto rámcové rozhodnutie nemalo za následok „oslabenie zmyslu a ilý mechanizmu [EZ] zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584“ (bod 36, pozri tiež bod 81).

40 Pozri rozsudok z 11. januára 2017, Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4, bod 40). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

100. Na rozdiel od týchto nástrojov medzinárodného práva však rámcové rozhodnutie 2008/909 vychádza predovšetkým zo zásady vzájomného uznávania, ktorá v súlade s jeho odôvodnením 1 vo svetle článku 82 ods. 1 ZFEÚ predstavuje „základný kameň“ justičnej spolupráce v trestných veciach v rámci Európskej únie, ktorá je podľa odôvodnenia 5 tohto rámcového rozhodnutia založená na osobitnej vzájomnej dôvere medzi členskými štátmi v ich príslušné právne systémy.⁴¹ Spolupráca členského štátu, ktorý vydal EZ, s cieľom umožniť výkon trestu vo vykonávajúcom členskom štáte za okolností uvedených v článku 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 je konkrétnym vyjadrením tejto vzájomnej dôvery.

101. Ako vyplýva z vyššie uvedených úvah, vybavovanie EZ vydaného proti pánovi Popławskému v súlade s postupom, ktorý som práve opísal, predpokladá však ako nevyhnutnú podmienku, že vnútroštátny súd bude môcť vykladať svoje vnútroštátne právo v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909.

102. Pokiaľ totiž rámcové rozhodnutia nemajú priamy účinok, je vylúčené, aby ich vnútroštátne súdy mohli uplatňovať priamo bez sprostredkovania vnútroštátneho práva.

103. Musím však zohľadniť aj prípad, keď by vnútroštátny súd nemohol vykladať svoje vnútroštátne právo v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909, hoci vzhľadom na usmernenia, ktoré som uviedol vyššie, by takýto konformný výklad mohol tento súd podľa môjho názoru vykonať. Okrem toho poznamenávam, že úvahy obsiahnuté v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ako aj v rozhodnutí vnútroštátneho súdu z 10. júla 2018 nasvedčujú ochote tohto súdu usilovať v maximálnej možnej miere o taký výklad vnútroštátneho práva, ktorý bude v súlade s týmito rámcovými rozhodnutiami, tak, aby sa zosúladiť cieľ zabrániť beztrestnosti s cieľom uľahčiť sociálnu reintegráciu odsúdenej osoby po skončení trestu.

5. Neuplatnenie sporného vnútroštátneho práva ako dôsledok zásady prednosti práva Únie

104. Vo všeobecnosti sa domnievam, že hoci nepochybne rámcové rozhodnutia nemajú priamy účinok, nemožno ich vplyv na vnútroštátne právne predpisy obmedziť na jedinú povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva zo strany vnútroštátnych orgánov.

105. Je dôležité pochopiť, že ak sa totiž ustanovenie vnútroštátneho práva určené na vykonanie rámcového rozhodnutia nemôže, napriek úsiliu príslušného vnútroštátneho súdu, vykladať tak, aby bolo v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím, znamená to, že nezlučiteľnosť medzi týmto rámcovým rozhodnutím a vnútroštátnym právom pretrváva napriek záväznej povahe rámcových rozhodnutí. Takáto situácia je od základu v rozpore so zásadou prednosti práva Únie. Z tohto hľadiska jediným spôsobom, ako vyriešiť tento rozpor, je požadovať, aby vnútroštátnu normu, ktorá je v rozpore s rámcovým rozhodnutím, príslušný vnútroštátny súd neuplatnil.

106. Ak sa teda v konečnom dôsledku ukáže, že postup výkladu holandského práva v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909, ktorý navrhujem vykonať vnútroštátnemu súdu, nie je možný, najmä preto, že takýto výklad by bol *contra legem*, povinnosť zaručiť plnú účinnosť rámcových rozhodnutí, ktorú majú vnútroštátne súdy,⁴² podľa môjho názoru vyžaduje, aby vnútroštátny súd ponechal neuplatnené vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v rozpore s uvedenými rámcovými rozhodnutiami.

41 Pozri najmä rozsudok z 11. januára 2017, Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4, bod 41 a citovaná judikatúra).

42 Pozri rozsudok Popławski (bod 37).

107. Generálny advokát Bot vo svojich návrhoch, ktoré predniesol vo veci Popławski⁴³ a vo veci Lada⁴⁴, uviedol dôvody, pre ktoré treba podľa jeho názoru pripustiť, že hoci nemajú rámcové rozhodnutia priamy účinok, možno sa na ne odvolať, aby sa vylúčilo uplatnenie vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú s nimi v rozpore. Súhlasím s argumentáciou uvedenou v týchto návrhoch, na ktoré odkazujem.⁴⁵

108. Dodávam, že mi nepripadá, že by Súdny dvor v rozsudku Popławski vylúčil možnosť, že by rámcové rozhodnutie mohlo viesť k vzniku povinnosti vnútroštátnych súdov neuplatňovať vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v rozpore s týmto rámcovým rozhodnutím.

109. Súdny dvor totiž v tomto rozsudku pripomenul, že „podľa [jeho] ustálenej judikatúry sú členské štáty povinné prijať všetky potrebné všeobecné alebo osobitné opatrenia vhodné na zabezpečenie plnenia si záväzkov vyplývajúcich z rámcového rozhodnutia“⁴⁶.

110. Ďalej Súdny dvor uviedol, že „z [jeho] ustálenej judikatúry predovšetkým vyplýva, že záväzná povaha rámcového rozhodnutia má za následok vznik povinnosti vnútroštátnych orgánov, vrátane vnútroštátnych súdov, konformne vykladať vnútroštátne právo“⁴⁷.

111. Ak Súdny dvor takto zdôraznil povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva zo strany vnútroštátnych súdov podľa priority, ktorú podľa môjho názoru oprávnene priznáva tejto možnosti odvolať sa na právo Únie, pripomenutie záväznej povahy rámcových rozhodnutí, ako aj zmienka o tom, že záväzný charakter rámcových rozhodnutí sa prejavuje „predovšetkým“ v povinnosti konformného výkladu vnútroštátneho práva zo strany vnútroštátnych súdov, mi pripadá ako ponechanie otvorenej možnosti, že ak v prípade, keď tieto sudy nedospejú k výkladu svojho vnútroštátneho práva v súlade s rámcovým rozhodnutím, sú povinné ponechať tieto ustanovenia neuplatnené.

112. Takisto sa domnievam, že ak sa pripustí, že je možné sa odvolávať pred vnútroštátnym súdom alebo týmto súdom na ustanovenie rámcového rozhodnutia s cieľom vylúčiť uplatnenie vnútroštátneho práva, neznamená to, že takéto ustanovenie splňa podmienky vyžadované na to, aby mohlo vyvolať priamy účinok, teda aby bolo dostatočne jasné, presné a nepodmienené.

113. Prejednávaný prípad tiež znázorňuje skutočnosť, že takáto požiadavka zasahuje do záväzného charakteru rámcových rozhodnutí, ako aj skutočnosť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, existuje reálny rozdiel medzi priamym účinkom a možnosťou odvolať sa na rámcové rozhodnutie s cieľom vylúčiť uplatnenie vnútroštátneho ustanovenia, ktoré mu odporuje.

114. Podľa môjho názoru totiž článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 nespĺňa všetky podmienky na to, aby vyvolal priame účinky. V tejto súvislosti pripomínam, že toto ustanovenie uvádza dôvod na nepovinné odmietnutie výkonu, čo znamená na jednej strane, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, že prebratie tohto ustanovenia do vnútroštátneho práva je ponechané na voľbu členských štátov,⁴⁸ a na druhej strane, že vykonávajúci súdny orgán musí mať určitú mieru voľnej úvahy v súvislosti s otázkou, či je alebo nie je potrebné odmietnuť vykonanie EZ.⁴⁹

43 C-579/15, EU:C:2017:116.

44 C-390/16, EU:C:2018:65.

45 Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Popławski (C-579/15, EU:C:2017:116, body 76 až 91), ako aj vo veci Lada (C-390/16, EU:C:2018:65, body 106 až 118).

46 Pozri rozsudok Popławski (bod 30 a citovaná judikatúra).

47 Pozri rozsudok Popławski (bod 31 a citovaná judikatúra).

48 Pozri v tejto súvislosti rozsudok z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 35), a rozsudok Popławski (bod 21).

49 Pozri rozsudok Popławski (body 21 a 23).

115. Takže aj keby rámcové rozhodnutia boli spôsobilé vyvolávať priame účinky, článok 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 by takéto účinky v každom prípade nemal. Inými slovami, toto ustanovenie by vnútroštátny súd nemohol v žiadnom prípade priamo uplatniť nezávisle alebo namiesto vnútroštátnej normy, ktorou sa vykonáva. To znamená, že ak vnútroštátna norma nesprávne vykoná článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 a výklad tejto vnútroštátnej normy nie je možný v súlade s týmto ustanovením, uplatnenie tejto vnútroštátnej normy sa má len vylúčiť, čo v žiadnom prípade neznamená, že sa nahradí uplatňovaním článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

116. Za týchto okolností a vzhľadom na skutočnosť, že zákaz priameho účinku rámcových rozhodnutí zamýšľaný autormi Zmlúv nie je v tejto veci nijako spochybnený, sa domnievam, že odmietnutie toho, že článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 môže mať za následok neuplatnenie vnútroštátneho práva, by jednoducho viedlo k tomu, že sa umožní chybné vykonanie dôvodu na odmietnutie výkonu EZ zo strany členských štátov a naruší sa požiadavka na jednotné uplatňovanie rámcových rozhodnutí v rámci Únie, ako aj zásada vzájomnej dôvery a uznávania.⁵⁰ Domnievam sa, že vytvorenie priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti sa nedá dosiahnuť bez toho, aby nesprávne uplatňovanie práva Únie mohlo byť skutočne neutralizované zo strany vnútroštátnych súdov, ktoré, a to treba pripomenúť, v tejto súvislosti zohrávajú prvoradú úlohu.

117. Okrem toho zdôrazňujem, že najnovšia judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa účinkov smerníc na vnútroštátne právne predpisy podporuje tvrdenie, podľa ktorého sa priamy účinok smerníc musí odlišiť od ich účinku neuplatnenia, pričom tento účinok neuplatnenia je dôsledkom zásady prednosti práva Únie. V rozsudku zo 4. októbra 2018, *Link Logistik N&N*⁵¹, tak Súdny dvor najprv konštatoval, že ustanovenie smernice nespĺňa podmienky požadované na to, aby mala priamy účinok⁵², čo mu však nezabránilo v súvislosti s týmto ustanovením následne rozhodnúť, že „ak... konformný výklad nie je možný, vnútroštátny súd je povinný v plnom rozsahu uplatniť právo Únie a chrániť práva, ktoré toto právo priznáva jednotlivcom, pričom v prípade potreby neuplatní žiadne [vnútroštátne] ustanovenie, pokiaľ by jeho uplatnenie za okolností prejednávanej veci viedlo k výsledku, ktorý by bol v rozpore s právom Únie“⁵³.

118. Teraz uvediem, aké by boli dôsledky neuplatnenia § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW v rozsahu, v akom je v rozpore s článkom 4 bodom 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

119. Ak vnútroštátny súd neuplatní § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW, bude to znamenať, že bez dôvodu na nepovinné nevykonanie podľa článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vo vnútroštátnom práve sa EZ, ktorý bol vydaný 7. októbra 2013 na pána Popławského zo strany Sąd Rejonowy w Poznaniu (Okresný súd Poznaň) na účely výkonu trestu uloženého týmto súdom, bude musieť vykonať. Na pojednávaní potvrdil najmä prokurátor, že v holandskej právnej úprave existuje právny základ na vykonanie odovzdania.

120. V tejto súvislosti pripomínam, že Súdny dvor vo svojom rozsudku Popławski veľmi jasne uviedol, že „ak nie sú splnené podmienky upravené v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, článok 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia ukladá členským štátom vykonať akýkoľvek EZ na základe zásady vzájomného uznávania“⁵⁴. Toto tvrdenie by nemalo žiadny účinok, ak by vnútroštátna

50 V tejto súvislosti pripomínam, že Súdny dvor vo svojom rozsudku z 26. februára 2013, *Melloni* (C-399/11, EU:C:2013:107), rozhodol, že „ak by sa členskému štátu umožnilo... podriaadiť odovzdanie osoby odsúdenej v neprítomnosti podmienke, ktorá nie je stanovená v rámcovom rozhodnutí [Rady] 2009/299/SVV z 26. februára 2009 o zmene a doplnení rámcových rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a o posilnení procesných práv osôb, podpore uplatňovania zásady vzájomného uznávania, pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24)],... viedlo by to... k narušeniu zásad vzájomnej dôvery a uznávania, ktoré sa toto rámcové rozhodnutie snaží ustanoviť, a v dôsledku toho k ohrozeniu jeho účinnosti“ (bod 63).

51 C-384/17, EU:C:2018:810.

52 Pozri bod 56 tohto rozsudku.

53 Pozri bod 61 uvedeného rozsudku. Rozlišovanie medzi priamym účinkom a konformným výkladom, ako aj účinkom neuplatnenia, jasne vyplýva z bodu 62 tohto rozsudku.

54 Pozri rozsudok Popławski (bod 29).

právna úprava, ktorá nesprávne prebrala článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 a keďže nemohla byť vykladaná v súlade s týmto ustanovením, mohla predstavovať neprekonateľnú prekážku pri vykonaní EZ. Inými slovami, v tejto situácii nevidím iný dôvod, ako je ten, že vykonávajúci súdny orgán neuplatní takúto vnútroštátnu úpravu, prostredníctvom ktorého by sa mohlo rešpektovať pravidlo, že EZ musí byť v zásade vykonaný.

121. V súvislosti s touto skutočnosťou uvádzam, ako Súdny dvor nedávno pripomenul, že „zásada vzájomného uznávania sa uplatňuje v článku 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia [2002/584], ktorý zakotvuje pravidlo, podľa ktorého sú členské štáty povinné vykonať každý [EZ] na základe tejto zásady a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia. Vykonávajúce súdne orgány teda môžu v zásade odmietnuť vykonať takýto zatykač len z dôvodov nevykonania, ktoré sú vyčerpávajúcim spôsobom upravené v [uvedenom] rámcovom rozhodnutí, a výkon [EZ] možno podriadiť iba podmienkam, ktoré sú v ňom taxatívne stanovené. V dôsledku toho platí, že vzhľadom na to, že vykonanie [EZ] predstavuje zásadu, odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne“⁵⁵.

122. Z tohto dôvodu nemožno prijať riešenie, ktoré navrhuje Holandské kráľovstvo, aby sa počkalo na zmenu vnútroštátnej právnej úpravy. Okrem toho som nenašiel žiadny dôvod právnej istoty, ktorý by mohol zabrániť vnútroštátnemu súdu, aby zabezpečil plnú účinnosť rámcového rozhodnutia 2002/584. Dodávam, že tvrdenie Komisie, podľa ktorého neuplatnenie § 6 ods. 2, 3 a 5 OLW nemožno prijať, pokiaľ by bolo na úkor dotknutej osoby, je podľa môjho názoru irelevantné. Vzhľadom na judikatúru, ktorú som práve pripomenul, takéto posúdenie totiž nemôže brániť výkonu EZ, ak vnútroštátny súd nemôže uplatniť dôvod na nepovinné nevykonanie v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584.

123. Okrem toho poznamenávam, ako rozhodol Súdny dvor vo svojom rozsudku Popławski, že „povinnosť vnútroštátneho súdu zaručiť plnú účinnosť [tohto] rámcového rozhodnutia..., nemá nijaký vplyv na určenie trestnej zodpovednosti pána Popławského vyplývajúcej z rozsudku, ktorý voči nemu vyhlásil 5. februára 2007 Sąd Rejonowy w Poznaniu (Okresný súd Poznaň), a o to viac by sa nemala považovať za okolnosť spôsobujúcu sprísnenie tejto zodpovednosti“⁵⁶.

124. Pokiaľ ide o neuplatnenie § 5:2 ods. 3 WETS, v prípade, ak by nebol možný výklad holandského práva v súlade s rámcovým rozhodnutím 2008/909, vylúčilo by sa len uplatňovanie obmedzenia časovej pôsobnosti vnútroštátnych pravidiel prijatých na základe tohto rámcového rozhodnutia. V tejto súvislosti zdôrazňujem, že riešenie, ktoré odmieta pripustiť, že vnútroštátny súd je oprávnený neuplatniť toto časové obmedzenie, by viedlo k predĺženiu účinkov vyhlásenia Holandského kráľovstva vydaného podľa článku 28 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2008/909, hoci toto vyhlásenie bolo odvolané a v každom prípade bolo pravdepodobne bez právnych účinkov.⁵⁷

125. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy teda navrhujem odpovedať na prvú prejudiciálnu otázku v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý nemôže vykladať vnútroštátne ustanovenia prijaté na základe rámcového rozhodnutia spôsobom, ktorý by viedol k výsledku v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím, je povinný na základe prednosti práva Únie ponechať neuplatnené ustanovenia, ktoré sú v rozpore s uvedeným rámcovým rozhodnutím.

⁵⁵ Pozri rozsudok z 19. septembra 2018, R O (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, bod 37 a citovaná judikatúra). Pozri tiež rozsudok Popławski (bod 19).

⁵⁶ Pozri rozsudok Popławski (bod 37).

⁵⁷ V tejto súvislosti odkazujem na návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci van Vemde (C-582/15, EU:C:2016:766, body 21 až 29).

IV. Návrh

126. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Rechtbank Amsterdam (súd v Amsterdame, Holandsko), takto:

1. Ak vyhlásenie členského štátu týkajúce sa článku 28 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, bolo vydané po prijatí tohto rámcového rozhodnutia v rozpore s tým, čo vyžaduje článok 28 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia, toto vyhlásenie nie je spôsobilé vyvolávať právne účinky.
2. Vnútroštátny súd príslušný na rozhodovanie o vykonaní európskeho zatykača, ktorý má v úmysle sa odvolať na dôvod pre nepovinné nevykonanie zatykača stanovený v článku 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, je povinný, pri zohľadnení vnútroštátneho práva ako celku a uplatnení výkladových metód, ktoré toto právo uznáva, vykladať vnútroštátne ustanovenia prijaté na základe tohto rámcového rozhodnutia a rámcového rozhodnutia 2008/909 v čo najväčšej možnej miere takým spôsobom, ktorý zosúladí cieľ boja proti beztrestnosti s cieľom uľahčiť sociálnu reintegráciu odsúdenej osoby.
3. Vnútroštátny súd, ktorý nemôže vykladať vnútroštátne ustanovenia prijaté na základe rámcového rozhodnutia spôsobom, ktorým sa dosiahne výsledok v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím, je povinný na základe prednosti práva Únie ponechať neuplatnené tieto ustanovenia, ktoré sú v rozpore s uvedeným rámcovým rozhodnutím.